

[Hans Hansen.]

være med det, men saa skal vi nok udefra skaffe en Bevægelse, der før eller senere lærer den højtærede Minister at blive mere lydhør overfor denne Sag, end han er i Dag.

Lundberg: Der kan neppe være nogen Tvivl om, at Retsforbundet med Fremsættelsen af dette Forslag har villet hænge Fanen ud af Vinduet, at man har villet give Udtryk for sit Program og villet have en Diskussion om Retsforbundets Maal og Midler og Principper; og dette er der naturligvis intet at indvende imod, det er ganske naturligt, at et Parti gør det. Men det turde saa være lige saa naturligt, at vi ogsaa fra vor Side gav Udtryk for, paa hvilke Omraader vi ikke kan følge dem, navnlig med Hensyn til de formodede Virkninger af en saadan Lov.

I Princippet er der jo et mægtigt Flertal i denne Sal, som absolut er Grundskyldstilhængere, det er, som det er sagt saa ofte, kun Rækkevidden og de Virkninger, som det forventes at en fuldt gennemført Grundskyld faar, man ikke er helt enig om. Fra Retsforbundets Side mener man, at dette er i Virkeligheden Nøglen til den Dør, bag hvilken man lukker al social Uretfærdighed og Nød ude. Det tror vi ikke, ikke paa Vilkaar!

Naar det ærede Medlem nu i Dag har sagt, at det, man ønskede, var en fordomsfri og saglig Forhandling, saa vil jeg sige, at det kan han faa, saa langt vore Evner til at forstaa Forslaget rækker. Men den Optakt, det ærede Medlem selv har givet i Dag, har jo hverken været fordomsfri eller udelukkende saglig. Mange af de Bemærkninger, det ærede Medlem har henvendt til Socialdemokratiet, har været af ganske usaglig Karakter. Naar det ærede Medlem f. Eks. stod her og sagde, at for Socialdemokraterne gjaldt det bare om at leve af Had til de rige, saa kan det vel ikke forundre, at vi siger, at det er i høj Grad at vende Forholdene paa Hovedet. At forlange Retfærdighed for de fattige er ikke at hade de rige.

Og naar man saa læser i denne Pjece, som Retsforbundet — ikke staar inde for, dets Navn findes ikke paa den, men som er udgivet af „Retspolitikken“, et Blad, som er Organ for Retsstatspartiet, om jeg ikke er galt underrettet, saa kan man ud fra hele dens Karakter ikke tage fejl af, at det er Retsforbundet, som har ønsket at lægge sin Politik til Rette gennem dette Hæfte. Man trykker det ærede Medlem Hr. Hans Hansens Ordforertale op, bringer Billeder

af Partiets Forkæmpere, Grundskyldstilhængerens Høvdinge, alt sammen i sin Orden; jeg maa gaa ud fra, at Partiet maa staa bag ved det. Det er kun en Smule Ærlighed, jeg gerne vil have ind i det, men naar denne Pjece begynder med:

„Det Svar, Statsminister Th. Stauning paa den samlede Regerings Vegne afgav paa den af Retsforbundet stillede Forespørgsel: Hvad agter Regeringen at gøre til Afhjælpning af Arbejdsløsheden og den uforskyldte Hjemløshed? viste klart, at Regeringen ikke var i Stand til at vise anden Udvej end Forøgelse af de skadelige Indgreb i det frie Erhvervsliv. Mod selve det herskende System raadede Statsministeren ikke til Kamp, Monopmagten maa ikke brydes, og Statsministeren staar derfor som Højfinansens fineste Garant“.

saa forekommer det mig, at man ikke har nogen særlig Ret til at tale om, at vor Politik er bare at saa Had til de rige. Det er jo simpelthen noget Vrøvl...

Formanden: „Vrøvl“ er ikke noget passende Udtryk.

Lundberg: ... men naar det siges, synes jeg, det fortjener at blive tilbagevist.

Den Tale, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen holdt i Dag, var i øvrigt i mange Maader en Tale til hans egne, hvori han forklarede, hvorfor det nu ikke kunde være bedre, og paa adskillige Punkter undskyldte, og det kommer naturligvis af, som ogsaa Ministeren har berørt, at man ingenlunde er helt enig heller indenfor Retsforbundet om Fremgangsmaaderne. Det ærede Medlem Hr. Hans Hansen sagde i sin Forelæggelsestale den 19. November: Grundskyldstanken har sejret, det er kun de rent praktiske Vanskeligheder, der er tilbage at overvinde, og en Forskel i Opfattelsen af Grundskyldens Betydning. Ja, herom kan vi være ganske enige, det er de praktiske Vanskeligheder, vi nu sidder med, og at de kan overvindes, er i alt Fald ikke bevist gennem dette Forslag. Men ogsaa navnlig Grundskyldens Betydning, vil jeg gerne sige, kan vi ikke blive enige om.

Dette Forslag er et Forsøg paa at forene Teori og Praksis, og det er jo meget hæderligt og ønskværdigt at forsøge dette, men vi tror ikke, at med Gennemførelsen af et saadant Forslag er al social Uretfærdighed ophørt. Og navnlig giver dette Forslag ikke den fjerneste Haandsrækning til de økonomisk ufrie Lønarbejdere